

၂၁။ ဟင်နရီမောင်မောင်တင့်အမှု

BURMESE
CLASSIC
.com

အလွန်သာယာသည့် တနေ့သော ညနေစောင်း၌ ကျွန်တော်နှင့် ဦးထင်ကျော်ထိုသည် လမ်းမတော်ဘက်က တရုတ်ဟော်တယ်တခုတွင် ညနေစာစားသောက်ကြပြီးနောက် ညနေ ၆ နာရီ ခန့်၌ အိမ်သို့ပြန်ရောက်ခဲ့ရာ စားပွဲပေါ်တွင် နာမည်နှင့် လိပ်စာကပ်ပြားကလေးတခုကို တွေ့ရ၏။ မောင်ဖိုးလူကို ဦးထင်ကျော်က မေးသောအခါ သူငယ်လေးကယောက် လှာပေးကြောင်း ပြော၏။ ကပ်ပြားကလေးပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖောင်းကြွေမင်စာလုံးဖြင့် သားနား သပ်ယပ်စွာ ရိုက်နှိပ်ထားလေသည်။

ဟင်နရီမောင်မောင်တင့်
ဝင်ဒါမိယာပတ်
ရန်ကုန်

ကပ်ပြား၏ ကျောဘက်တွင် လက်ရေးဖြင့် 'ညနေ ၆ : ၃၀ နာရီ တွင် ကျွန်တော်လာပါမည်' ဟု ရေးထား၏။

ဦးထင်ကျော်သည် ကပ်ပြားကလေးကို ကျွန်တော် လက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်ပြီးနောက်....

“ဗိမယ်ဗျ ကိုတင်မောင်၊ လောကမှာ ခိုးတာထို့ ဓားပြတိုက်တာထို့ ခါးပိုက်နှိုက်တာထို့ထက်

ပိုဆိုးတာ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါဘာလဲ သိလား”

“ပြောစမ်းပါအုံးဗျာ”

“အဲဒါ လူတယောက်ကို အကြပ်ကိုင်ပြီး ငွေညှစ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒီဟာ အဆိုးဆုံးဘဲ၊ ခိုးတာတိုက်တာ ခံရယင် လူတယောက်ဟာ တခါထဲဘဲ စိတ်ညစ်ရတယ်၊ နို့ပေမဲ့ ကိုယ့်အပြစ်ကို လူမသိအောင် လူတယောက်ကို နှုတ်ပိတ်ထားရမယ်ဆိုယင် တသက်လုံး စိတ်ညစ်လို့မဆုံးတော့ဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ နေပါအုံး ဒီဟင်နုရီမောင်မောင်တင့် ဆိုတဲ့လူက ဘယ်သူလဲဗျ”

“ကျုပ်တွေဘူးသမျှ လူတွေထဲမှာ အဆိုးဆုံး၊ အညစ်ပတ်ဆုံး၊ အယုတ်မဆုံး လူတယောက် ပေါ့ဗျာ၊ သူ့ကို ကြည့်ရတာ မြေးပေးမြေဟောက်ကို ကြည့်ရတာထက်တောင် ကျုပ်ရှုံ့သေးတယ်၊ ခင်ဗျာသိတဲ့အတိုင်း လူသတ်သမားတွေ ကျုပ်အများကြီးတွေဘူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူလောက် ညစ်ပတ်တဲ့လူမျိုး တခါမှ ကျုပ်မတွေ့ဘူးတာ အမှန်ဘဲ”

“ဒါနဲ့ ဒီလူကဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလာရတာလဲ”

“ကျုပ်က ခေါ်ထားတယ်ဗျ၊ ဒီလူကငွေညှစ်တဲ့နေရာမှာတော့ ဘုရင်ပေါ့ဗျာ၊ မျက်နှာချို သလောက် သူ့ရဲ့နုလုံးသားကတော့ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲဘဲ၊ သူ့နည်းက သူ့အလုပ်နဲ့ အသုံး တည့်မယ် ပစ္စည်းတို့၊ စာတို့ဆိုယင် အဖိုးကောင်းကောင်းကြီးပေးဝယ်တယ်၊ အစေခံတို့၊ ထမင်းချက်တဲ့ မိန်းမတို့ဆိုက ဒီဟာမျိုးရတတ်တာကိုးဗျ၊ ကျုပ်သိခဲ့ရသလောက် စာကြောင်း ၃ ချောင်းထဲရှိတဲ့ ရည်းစားစာတစောင်ကို ငွေ ၅၀၀ ပေးပြီး ထမင်းချက်တဲ့ မိန်းမတယောက်ဆိုက ဝယ်သတဲ့ဗျ၊ အင်း.....ဝယ်တာကတော့ ဒီငွေ ၅၀၀ ကို အရင်းလုပ်ပြီး ငါးထောင်၊ တသောင်းရသို့ မျှော်လင့်လို့ ပေါ့ဗျာ၊ ဒီစာကိုရတော့ သက်ဆိုင်ရာလူကိုအကြပ်ကိုင်ပြီး ငွေညှစ်တာပေါ့”

“ဒါဖြင့်ယင် ပုလိပ်ကမဖမ်းနိုင်ဘူးလားဗျ”

“အင်း.....ဥပဒေအရတော့ ဖမ်းနိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ် လက်တွေ့ကျတော့ ဖမ်းနိုင်ဘို့ အခက်သားကလားကိုတင်မောင်၊ ငွေညှစ်ခံရတဲ့လူကလဲဒီလူထောင်ကျသွားလို့ သူ့မှာဘာမှအကျိုး မရှိဘူး၊ ကိုယ် အပြစ်လူသိမှာစိုးတော့ ထုတ်ပြီးပေးရတာပေါ့ဗျ၊ ဘာမှအပြစ်မရှိတဲ့လူတယောက်ကို သွားပြီးညှစ်ယင်တော့ လွယ်လွယ်နဲ့ဖမ်းနိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ် သူက အကုင်းပါးတဲ့လူဆိုတော့ မလွယ်ဘူးဆရာရေ”

“ဘာကိုစွန့် သူ့ကို ခေါ်ထားတာလဲ”

“ဒီလိုကိုတင်မောင်ရဲ့၊ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးတယောက်က သူ့ကိုစွဲကလေးတခု ဆောင် ရွက်ဘို့ ကျုပ်ကိုအပ်ထားတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားမို့ပြောရအုံးမယ် တခြားလူမဟုတ်ဘူး အရေးပိုင် ဦးလူအောင်ရဲ့သမီး မခင်မြမြဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဘဲ၊ သူက မကြာခင် ဝန်ထောက်တယောက်နဲ့ လက်ထပ်တော့မယ်၊ ဒီမိန်းကလေးက ကုန်ပင်ကျောင်းမှာ နေခဲ့တုန်းက အင်္ဂလိပ်ကပြားလေး တယောက်နဲ့ ကလေးချင်းပါ နဲ့နဲ့ပါးပါးစာနဲ့ အဆက်အသွယ် လုပ်ဖူးခဲ့တယ် ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ဒီတုန်းက မခင်မြမြက ကောင်လေးဆီကိုရေးခဲ့တဲ့စာ ၂ စောင်ဟာ ဒီခဲခဲမသား မောင်မောင်တင့် လတ်ထဲဖောက်နေတယ်ဗျ၊ သူတို့ချင်း ကျူးကျူးလွန်လွန်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ အပရိကမပါ”

နို့ပေမယ် ဒီအကောင်က တဆိတ်ကို တဆိတ်လုပ်ပြီး ဒီစာကိုအရေးပိုင်ဦးလှအောင်နဲ့ သူ့သားမက်လောင်း ဝန်ထောက် အိုင်စီအက်စ်ဦးမျိုးသန့်ဆီကို ပို့လိုက်မယ်ဆိုပြီး မိန်းကလေးကိုခြိမ်းခြောက်တာပေါ့ဗျာ၊ ဦးမျိုးသန့်ကလဲ ဆွေကြီးမျိုးကြီး မာနကြီးတွေဆိုတော့ သူ့ဘက်ကအင်မတန်ဂုဏ်ယူနေတဲ့အချိန် ဒီစာသာရမယ်ဆိုယင် သူတို့နှစ်ယောက်လက်ထပ်ဖြစ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ယောက်ျားလေးဘက်က ဒီလိုအဖြစ်မျိုးဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်လွှတ်မယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာသိတော့ ဒီအကောင်က မခင်မြမြဆီကိုစာရေးပြီး ငွေညှစ်တာပေါ့ဗျာ

“ငွေဘယ်လောက်တောင်းသတဲ့ဗျ”

“စာ ၂ စောင်ကိုလိုချင်ယင်ငွေ ၅၀၀၀ ပေးရမယ်လို့ တောင်းသတဲ့ဗျ”

“လွန်လွန်းလှချေကလားဗျာ”

“မလွန်နဲ့ ဆရာရေ...သူက ဒါမျိုးဘဲရှာနေတာ”

“မိန်းကလေးက အရေးပိုင်သမီးဆိုပေမယ် ထက်ထဲမှာသာရှိတာမှတ်လို့လဲဗျာ၊ နို့ပေမယ် သူ့ခမ္ဘာ သူရတဲ့စားရေစာဘိုးကလေးစုထားတဲ့ငွေနဲ့ သူ့များဆီက နဲ့နဲပါးပါး ချေးငှားရတဲ့ ငွေကလေးနဲ့ ပေါင်းပြီး ၁၀၀၀ ပေးရှာပါတယ်၊ ဒါပေမယ် ဒီလူယုတ်မာကောင်က မကြေနပ်ဘူး၊ ၅၀၀၀ ကမလျှော့နိုင်ဘူးဆိုပြီး စာပြန်လာတယ်ဆိုတဲ့ ကိုတင်မောင်ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကလဲ နီးလာပြီ၊ ဒီအတောအတွင်း သူတောင်းတဲ့ငွေ ၅၀၀၀ ကိုလဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရှာမရတော့ကျုပ်ဆီကို ပြေးလာရှာတယ်။ ခင်ဗျားက အလုပ်သွားနေလို့ မတွေ့လိုက်ဘူး၊ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံး စာကတော့ အခုလာမှတနင်းလာနေကို နောက်ဆုံးထားပြီး ပေးရမယ်တဲ့ဗျာ၊ ဒီကနေ့ ကြာသပတေးနေ့ဆိုတော့ သူနဲ့ စေ့စပ်စကားပြောသို့ ၅ ရက်ဘဲ အချိန်ရှိတော့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကနေ့ သူနဲ့ တွေ့သို့ ကျုပ်ကချိန်းထားတာပေါ့ဗျာ”

ဦးထင်ကျော်သည်နာရီကိုကြည့်လျက်....

“၆ နာရီခွဲသို့ ၅ မိနစ်ဘဲလိုတော့တယ်၊ ကျုပ်တို့လူလေးလောက်ပြီထင်တယ်”

မကြာမီကျွန်တော်တို့ တိုက်ခန်းရှေ့သို့ မြင်းရထားတစ်စီးရပ်သံ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် အပေါ်ထပ်သို့တက်လာသော ခြေသံများကို ကြားရပြီးလျှင် ၂ ချက် ၃ ချက်မျှ တံခါးကိုညှင်သာ စွာခေါက်သောအသံများကိုကြားရသဖြင့် မောင်ဘိုးလူက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်၏။

ဟင်နရီမောင်မောင်တင့်မှာ အသက် ၄၀ ခန့်မျှရှိ၍ ပြောင်စင်း တောင့်တင်းသောကိုယ်ရှိ၏။ အသားမဖြူမညို၊ မျက်နှာဝိုင်းပိုင်းရှိ၍ ပြောင်နေသော နဖူးပြင်အထက်မှ ဆံပင်များမှာ အချို့နေရာတွင် အဖြူရောင်သန်းလျက်ရှိနေလေသည်။ မျက်နှာထားခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်တောက်ပြောင်သော မျက်လုံးများမှာ ရွှေကိုင်မျက်မှန်၏ နောက်ကွယ်မှ ကျွန်တော်တို့အား စူးစိုက်ကြည့်နေသကဲ့သို့ရှိနေ၏။ သို့သော်သူ၏မျက်လုံးများမှာ ဂဏှာမငြိမ်လှဘဲ သူ၏အပြုံးမှာလည်းအေးစက်သောအပြုံးမျိုးဖြစ်၏။

“အယင်တခါချိန်းတုန်းက ဦးထင်ကျော်အပြင်ထွက်သွားလို့ လွဲသွားတာ ဝမ်းနည်းပါးဘယ်ဦးထင်ကျော်”

“ထိုင်ပါဗျာ...ထိုင်ပါ”

မောင်မောင်တင့်သည် ကျွန်တော် ဘုက်သို့ လက်ကိုင်ပေးရမ်းယင်း....

“ဒီကမိတ်ဆွေက”

ထိုအခါဦးထင်ကျော်က....

“ဒီကမိတ်ဆွေက ကိုတင်မောင်ပါဗျာ၊ ကျုပ်နဲ့ အတူနေတဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်ပါတနာ ဆိုပါတော့”

“တောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဦးထင်ကျော်ရဲ့ အမှုသည်အကျိုးအတွက်ပြောရတာပါ ကိစ္စက နဲ့နဲ့လျှို့ဝှက်တဲ့....”

“ဒီကကိုတင်မောင်က အမှုအကြောင်းသိပြီးပါပြီ”

“ကဲ....ဒါဖြင့် အလုပ် စကြပါစို့ ဦးထင်ကျော်၊ အမှုသည်ခင်မြမြက ဦးထင်ကျော်ကို ကျွန်တော်နဲ့ ဆွေးနွေးသို့အားလုံး တာဝန်လွှဲပြီးပြီမဟုတ်လား”

“လွှဲပြီးပါပြီ၊ ခင်ဗျားတောင်းတဲ့ငွေပြောပါအုံး”

“၅၀၀၀ ဗျ”

“မပေးဘူးဆိုယင်ကော”

“ဒီလိုရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အခုကျွန်တော်ပြောရမှာက အားလုံးနာပါတယ်၊ နို့ပေမဲ့ အလုပ် ဆိုတာ မပြောလဲမပြီးတော့ ပြောရမှာက ကျွန်တော်ရဲ့တောင်းဆိုချက်က ကျွန်တော် တောင်းတဲ့ ငွေ ၅၀၀၀ ကို အခုတနည်းလာနေမှာ မပေးဘူးဆိုယင် (အင်္ဂလိပ် ၁၀ ရက်)နောက် တနင်္ဂနွေနေ့ မှာ မင်္ဂလာဆောင်မရှိတော့ဘူးခင်ဗျာ၊ သူ့ ကိုတနင်္ဂနွေ ၂ ပတ်ကြိုတင်ပြီး အချိန်ပေးထားပါတယ်”

မောင်မောင်တင့်သည်နှုတ်ခမ်းတဖက်ကို အတန်ငယ်ရွှဲကာ ပြုံးသည်ဆိုရုံမျှပြီး၍ပြောလိုက်၏။

“ဒီမှာ ကိုမောင်မောင်တင့်၊ ခင်ဗျားကခင်ဗျားလုပ်တဲ့အလုပ်တာ ဖြစ်ပေမယ့်ဆိုပြီးတထစ်ချ ပြောနေတာကိုးဗျ....ဒီစာတွေထဲမှာ ဘာတွေပါတယ်ဆိုတာ ကျုပ်အားလုံးသိပြီးပြီ၊ ဒီ တော့ ကျုပ်အမှုသည်ကို ကျုပ်အကြံပေးဘို့ဘဲရှိတော့တယ်၊ မိန်းကလေးမာ သူ့သတိသားလောင်းကို အားလုံးမှန်တဲ့အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုသူငယ်ကယ့်ကြည်ယင် အားလုံးကိစ္စပြီးတာဘဲ”

“ဟဲ...ဟဲ ခင်ဗျားကဝန်ထောက်ဦးမျိုးသန့်အကြောင်း မသိသေးဘဲကိုးဗျ၊ သူတို့ဆွေမျိုး စုက အင်မတန်မာနကြီးတဲ့ အရာရှိတွေ၊ မင်းကတော်တွေမဟုတ်လား၊ ဟင်း....ဝေးပါသေးရဲ့ဗျာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့ မလက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့ မလဲယုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ အေးလေ....ခင်ဗျား အမှု သည်ရဲ့ အကျိုးအတွက် ပြောတာပါ၊ ဒီစာနှစ်စောင်ကိုငွေ ၅၀၀၀ ပေးပြီး ဝယ်ယင်တော့ တသက်လုံး စိတ်ချမ်းသာမှုနဲ့ ပျော်ရွှင်မှုရထားမှာဘဲ၊ ကဲဗျာ....ဈေးဆစ်မနေပါနဲ့၊ မဝယ်ချင်လဲနေပါစေတော့”

မောင်မောင်တင့်သည် ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့ဆုတ်ကာ နေ မှုထလိုက်၏။

ဦးထင်ကျော်၏ မျက်နှာတွင် အတန်ငယ် ဒေါသထွက်နေသည့် အရိပ် အယောင်များကို ကျွန်တော်သတိပြုလိုက်မိ၏။

“နေအုံးဗျာ၊ ခင်ဗျားကလဲ အရင်လိုလိုက်တာ....ဒီလိုအနေကြီးတဲ့ ကိစ္စမျိုးမှာ ကျုပ်သို့ အဆင်ပြေအောင်လုပ်ကြမူပေါ့”

မောင်မောင်မောင်မောင်မောင် ကလေးထိုင်ပေါ်တွင် ပြန်၍ထိုင်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်က....
 “အဲဒီလိုမှပေါ့ဗျ၊ မောင်မြမြဟာ ပိုက်ဆံမရှိရဘူး၊ သမီးတယောက်ထဲ အဖေကြီးကို ပြုစုနေတဲ့ မိန်းမဆိုတာ ခင်ဗျားအသိသားဘဲ၊ ဒီတော့ နှစ်ထောင် ပေးရမယ်ဆိုတောင် ခမြာ အင်မတန်ကြံ့ပန်ပေးရမှာပါ။ ခင်ဗျားအခုတောင်းတဲ့ ၅၀၀ဝိ တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မတတ်နိုင် ရှာပါဘူးဗျ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျား လက်ခံပြီး ဒီစာနှစ်စောင်ကိုပြန်ပေးဘို့ ကျုပ်တောင်းပန်တာပါဘဲ”

မောင်မောင်မောင်မောင်မောင် ပြုံးရောင်သန်းသည့် မျက်နှာမျိုးဖြင့် ဦးထင်ကျော်အားတချက်စိုက်၍ ကြည့်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားပြောတာလဲ မှန်ကောင်းမှန်ပါလိမ့်မယ် ဦးထင်ကျော်၊ မင်္ဂလာပွဲဆိုတာ မိန်းကလေး တယောက်အတွက် သူ့ဘဝမှာ အရေးအကြီးဆုံးဘဲမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သူ့အနေနဲ့ မတတ်နိုင်ယင် သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက တကယ်အရာရှိ အရာခံတွေမဟုတ်လား၊ ရွှေငွေလက်ဝတ်လက်စားတွေ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေ လက်ပွဲမဲ့အစား ငွေ ၃၀၀ဝိ စုပြီးထည့်လိုက်ယင် ဒီမင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲ ထက်ကောင်းတဲ့ လက်ထပ်ပွဲမျိုး ဘယ်ရှိအုံးမလဲ ဦးထင်ကျော်”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျ”

“ကျွတ်....ကျွတ်....ကျွတ်”

မောင်မောင်မောင်မောင်မောင် ပါးစပ်မှ စုတ်သတ်ကာ သူ၏အင်္ကျီထဲမှ မှတ်စုစာအုပ် ခပ်ထူထူ ကလေးတအုပ်ကိုထုတ်လိုက်ပြီးနောက်.... “မိန်းမများဟာ တော်တော် အမြော်အမြင်နဲ့တာဘဲ၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါအုံး”

သူသည် မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှ အစိုးရတံဆိပ်ပါရှိသည့် စာအိတ်ဟောင်းတလေးတလုံးကို ဆွဲထုတ် လိုက်ပြီးနောက် “ဒါဟာ အေးလေ....နာမည်ထုတ်ပြောဘို့မကောင်းပါဘူး၊ ဒီစာအိတ်ကလေးဟာ နက်ဖြန်မနက်မှာ အမျိုးသမီးရွှေယောက်ျားလက်ထဲ ရောက်တော့မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုယင် ဘာမဟုတ် တဲ့ ငွေကလေး ၁၀၀ဝိ မပေးချင်လို့ဘဲဗျ၊ သူ့နားမှာ ပန်ထားနဲ့ နားကပ်ကလေး ဖုတ်ရောင်း လိုက်တောင် ဒါလောက်မကရတယ်၊ ဘယ်လောက်သနားစရာကောင်းသလဲ။

ပြီးတော့ ပြောရအုံးမယ် သော် မဆင်လမ်းက သူ့ဌေးဦး သာ မြတ် သ မီး က လေး နဲ့ ကာနယ်ဘသန်းမင်္ဂလာဆောင် ပျက်သိမ်းလိုက်တာ ခင်ဗျားသတင်းစာထဲတွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ မင်္ဂလာ မဆောင်ခင် ၂ ရက်ကမှ သတင်းစာထဲကနေပြီး ပြန်ပျက်သိမ်းလိုက်တယ်လေ၊ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ ကျုပ်ဆီက စာကလေးတစောင်ကို ၁၅၀ဝိ ပေးပြီး မဝယ်ချင်လို့ဖြစ်ရတာဗျ၊ ဘယ်လောက် သနားစရာကောင်းလဲဗျ၊ ဘာမှအမြော်အမြင်မရှိကြဘူး၊ အခုကိစ္စကတော့ ခင်ဗျားလို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် လုပ်တတ်တဲ့ လူတယောက်လက်ထဲရောက်နေလို့တော့ပါသေးရဲ့ ကျွန်တော်ပြောတာ အံ့ဩသလား ဦးထင်ကျော်”

“ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းဘဲ ကိုမောင်မောင်မောင်၊ ကျုပ်အမူသည်ဟာ ဒီလောက်များတဲ့ငွေကို ရှာမပေးနိုင်တာအမှန်ဘဲ၊ ဒါကြောင့် အမျိုးသမီးတယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သက္ကံ ပျက်သုန်းတာထက် ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ငွေကိုလက်ခံတာက ခင်ဗျားမှာပိုပြီး အကျိုးရှိပါလိမ့်မယ်ဗျ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲဦးထင်ကျော်၊ ကျုပ်မှာ အခုတိုက်ရိုက်အကျိုးမရှိပေမယ့် သွယ်ဝိုက်တဲ့ နည်းနဲ့အကျိုးရှိတာပေါ့ဗျ၊ ဒီလိုအမှုမျိုး ကျုပ်လက်ထဲမှာ ၁၀ မှ၊ ၁၂ မှရှိတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို သူတို့သိသွားရင် မခင်မြမြရဲ့ ကိစ္စကို စံနမူနာယူပြီး ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူတို့မပေးဘဲ မနေဝံ့ကြဘူး၊ ဒါဟာ...ကျုပ်အကျိုးအမြတ်ပေါ့ ဦးထင်ကျော်”

“ဒါနောက်ဆုံးဘဲလား”

“နောက်ဆုံးဘဲ ဦးထင်ကျော်၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အဖိုးထက် ပိုင်စေ့တစေ့တောင် မလျော့ဘူး၊ ကဲ...ကျုပ်သွားမယ်”

မောင်မောင်တင့်သည် နေရာမှထကာ ကျွန်တော်နှင့် ဦးထင်ကျော်တို့အား နှုတ်ဆက်သည့် အမှုအရာဖြင့် အခန်းတွင်းမှထွက်သွားလေသည်။

“တို့...ယုတ်မာတဲ့အကောင် ချွေးထက်တောင် ယုတ်မာသေးတယ်၊ ဆင်းရဲလို့စားစရာမရှိလို့ ခိုးတဲ့လူကို ကျုပ်ဒီလောက်မမုန်းဘူး၊ လူတဖက်သားကို စိတ်မချမ်းသာအောင် ဒီလိုလုပ်တဲ့လူမျိုး စရာ နဲ့လေးမှ ကျုပ်မျက်စိထဲ ကြည့်မရဘူး”

ဦးထင်ကျော်သည် ဓေါသမပြေနိုင်သည့်ဟန်ဖြင့် ကြုံးဝါးလျက်ရှိလေသည်။

နောက်တနေ့နံနက် ၈ နာရီအချိန်လောက်တွင် ရုပ်အင်္ကျီဟောင်းတစ်စုံနှင့် အကွက်မပေါ်သော လုံချည်တည်ကိုဝတ်လျက် အသားခပ်ညိုညို နှုတ်ခမ်းမွေးခပ်ရေးရေးနှင့် အသက် ၄၀ ကျော်ခန့် ရှိသူတယောက်သည် ဦးထုပ်ပျော့တလုံးကိုဆောင်းကာ ထမင်းချိုင့်ကလေးကိုဆွဲ၍ ဦးထင်ကျော်၏အခန်းမှထွက်သည်ကိုမြင်ရ၏။ ၎င်းမှာ အခြားသူမ ဟုတ် ဦးထင်ကျော် ပင် ဖြစ်လေသည်။ ဦးထင်ကျော်မှာ ဤကဲ့သို့ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လဲပြုလုပ်ရန် အဝတ်အစားနှင့် ကိရိယာတန်ဆာပလာအမျိုးမျိုးကို မှန်ဘီရိတ်လုံးနှင့်အပြည့်ရှိရာ၊ ဤကဲ့သို့အသွင်အပြင် ပြောင်းလဲသည့်အခါမျိုး၌လည်း အသွင်အပြင်နှင့်လိုက်အောင် ဟန်အမူအရာ အနေအထားအပြောအဆိုလည်း ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

“ကဲ...ကိုတင်မောင် ကျုပ်သွားအုံးမယ်၊ ညနေမိုးချုပ်မှ ပြန်လာမယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ကို မစောင့်နဲ့ဗျ၊ စားသာစားနှင့်”

ဤသို့ဖြင့် ဦးထင်ကျော်သည် နောက် ၁ ရက် ၂ ရက်၌ ထိုအဝတ်အစားမျိုးဖြင့် နံနက် ၈ နာရီတွင် အိမ်မှထွက်၍ ညနေဝင်ရီသရောအချိန်မှ ပြန်လာတတ်ရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ၎င်းအား တစုံတရာမေးမြန်းခြင်းမပြုချေ။ သူကလည်းပြောလိုဟန်လက္ခဏာမရှိပေ။

နောက်တနေ့၌ ဦးထင်ကျော်သည် ခပ်စောစောပြန်လာ၍ ရေမိုးချိုးကာ နဂိုအဝတ်အစားများကိုဝတ်ပြီးနောက်....

“ဒီမယ်ဗျာကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်မိန်းမယူတော့မလို့ဗျာ၊ အသေအချာပြောပြီးပြီ”

“အဲလိုဘုရားရေ၊ မိန်းမယူတော့မယ်ဟုတ်လား...ကြံကြီးစည်ရာဗျာ၊ တသက်လုံးလူပျိုကြီးလုပ်လာပြီး အခု ဘယ်ကဟာနဲ့များတော့လို့”

“တခြားလူဟုတ်ပါရိုးလား ဦးမောင်မောင်တင့် အိမ်မှာထမင်းချက်တဲ့မိန်းမဗျာ၊ နာမယ်က မဖွားညွန့်တဲ့ အညာသူ အသားညိုစိမ့်စိမ့်နဲ့ ရုပ်လဲမခေလှပါဘူး”

ဘုရား...ဘုရား၊ ကြံကြံဖန်ဖန် ဦးထင်ကျော်ရယ်”

“ဒီမိန်းမနဲ့ ကျုပ်ရေရေလည်လည် ပြောဆိုပြီးပြီဗျာ၊ ကျုပ်လိုသမျှရပြီ... မောင်မောင်တင့် အိမ်အနေအထားအတွင်းအပြင်အားလုံးသိရပြီ”

နို့ပေမဲ့ မိန်းကလေးက....

“မတတ်နိုင်တော့ဘူး ကိုတင်မောင်၊ ကိုယ်ဘို့ကြုံတော့ သက်လုံကောင်း ဆိုတာလို မတတ်သတော့လုပ်ရတော့တာဘဲဗျာ”

“ရာသီဥတုကလဲ အေးကအေးပါဘိသနဲ့ နှင်းတွေကလဲ ဒီကနေ့မှ ပိုကျနေတယ်”

“နို့ပေမဲ့ အဲဒီလိုအေးပြီး နှင်းတွေကျနေမှ အလုပ်နဲ့ ကိုက်မှာကိုး ကံကောင်းတယ်ဗျာ ကိုတင်မောင်၊ ဒါမှနေရာကျတယ်ဗျာ၊ ဒီကနေ့ည ကျုပ် မောင်မောင်တင် အိမ်ကို ဖောက်ဝင်မယ်”

ဦးထင်ကျော်၏ စကားကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်သည်အသက်ကို ပြင်းစွာရှုလိုက်မိ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲဗျာ၊ ခင်ဗျားဒါမျိုးလုပ်လို့ တော်ပါ့မလား”

“တော်မယ်၊ မတော်မယ် မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး ကိုတင်မောင်၊ အခုကိစ္စမှာ ဒီလိုမှမလုပ်ယင် မဖြစ်တော့ဘူးကိုတင်မောင်၊ အိမ်ကိုဖောက်ယင် ရာဇဝတ်မှုဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်၊ နို့ပေမဲ့ ဒီနည်းအပြင် အခြားနည်း မရှိလို့မျက်စိမှိတ်ပြီး လုပ်ရတာဘဲ ကိုတင်မောင်ရေ၊ ဘယ်နှယ်လဲ ခင်ဗျားလိုက်မယ် မဟုတ်လား”

“လိုက်တာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလုပ်ဝံ့ယင် ကျွန်တော်လဲ လုပ်ဝံ့ပါတယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့ဗျာ၊ ဂုဏ်သရေရှိမိန်းမတယောက်က သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုဆယ်ဘို့ အားကိုးတကြီးနဲ့ လာပြောတာ ကျုပ်တို့ကလဲ စွန့်ရပေမပေါ့၊ ဒီလူနဲ့ ကျုပ်တော့ ဒီကနေ့ည သူ့အနိုင် ငါအနိုင် ကြဲရတော့မှာဘဲ”

“ကျုပ်တော့ သိပ်မကြိုက်ဘူးဗျာ၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ ဘယ်အချိန်သွားကြမလဲ”

“ကိုတင်မောင် မလိုက်ချင်လဲနေပါဗျာ၊ ခင်ဗျားလဲ ကူညီနိုင်မှ ကူညီနိုင်မှာပါ”

“မကူညီနိုင်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ၊ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျာကို ကူညီဘို့ ကျွန်တော် မှာ တာဝန်ရှိတယ်”

www.burmeseclassic.com

ဥစာ စားသောက်ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ကြတော့၏။ ဦးထင်ကျော်သည် သူ၏ ဘီရိုအတွင်းမှ လက်ဆွဲသားရေအိတ်တလုံးကို ထုတ်ယူ၍ စားပွဲပေါ်၌ ချထားရာ အတွင်း၌ကား သံဖြတ်တံတင်းတခု၊ မှန်ဖြတ်စိန်သွား၊ ဒိုင်လွင်ယံတချောင်း၊ ကော်ကပ် စက္ကူ၊ သော့တူများပါသည့် သော့တွဲတတွဲ၊ လက်နှိပ်ခတ်မီးကလေး တလက် စသည့်သုခိုးကိရိယာ တံဆာပလာများ ပါရှိ၏။

“ကဲ....ကိုတင်မောင် ရော်ဘာဖိနပ်စီးခဲ့ဗျါ၊ ပြီးတော့ မျက်နှာဖုံးလုပ်ဘို့၊ ကျုပ်အံ့ဆွဲထဲက လက်ကိုင်ပုဝါအနက် နှစ်ထည်လဲ ဆွဲခဲ့ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့သည် ကားတစ်စီးငှား၍ ‘ဝင်ဒါမီယာ’သို့ လာခဲ့ကြ၏။ ကားကို ဦးဝိစာရ လမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်ခဲ့၍ သစ်ပင်ရိပ်ကောင်းသော တနေရာတွင် ကားကိုရပ်စေပြီးနောက် ကားခ ပေးခဲ့၍ ကျွန်တော်တို့လည်း လမ်းကြားတခုအတိုင်း ခြံကြီးများအကြားမှ အတော်ဖြတ်သန်း သွားကြရာ၊ ၁၅ မိနစ်ခန့် သွားမိသောအခါ မြေနီလမ်းတခုနဲ့ဘေးရှိ ငြမ်းများထိုးကာ ဆောက်လုပ်ဆဲ ရှိသော အစိုးရအဆောက်အဦတခု အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိကြလေသည်။

“လာဗျာကိုတင်မောင် ဟိုထဲကလေးထဲ ခဏ ဝင်နေရအောင်”

ဟု ဦးထင်ကျော်က ခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ပန်းရံ အလုပ်သမားများ ခေတ္တ အနားယူသည့် တဲကလေးအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

ထဲအတွင်း ခုံရှည်တခုပေါ်၌ ထိုင်မိကြသောအခါ ကျွန်တော်က လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်၍....

“၉ နာရီ ၁၀ မိနစ် ရှိပြီ”

“နဲ့နောသေးတယ်ဗျါ၊ ကျုပ်တို့ ဒီနေရာက ဧက စောင့်ကြအုံးစို့ရဲ့၊ ဒီတိုက်ကြီး လက်စ သပ်ခါနီးပြီ၊ ကျုပ်က ဒီတိုက်ကြီးကို ဆောက်နေတဲ့ ပန်းရံဘက်က အလုပ်သမားတယောက်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ အလုပ်လုပ်ယင်း မောင်မောင်တင့်အိမ်မှာ ထမင်းချက်တဲ့ မဖွားညွန့်နဲ့ တွေ့တစ်ကိုးဗျာ၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ မျက်စိချင်း ကြိုက်ကြပြီး သမီးရည်းစား ဖြစ်ကြတယ် ဆိုပါတော့၊ ဒီလိုနဲ့ နောက်တနေ့ဘဲ ကျုပ်တို့လူချင်း တွေ့ကြပြီး ကျုပ်က သူ့ကို အတည်ယူမဲ့အကြောင်း ပြောပြအယုံသွင်းရတာကို ကိုတင်မောင်ရဲ့၊ ဒါနဲ့ လက်နဲ့ရက်ရောက်လို့လဲထုတ်လာလို့ သူ့ကို ၄၀ ပေးပြီး အိမ်ထဲခါးကို နောက်ဖေးဘက်ကဖြစ်ဖြစ် ဒီည ဖွင့်ပေးဘို့အကြောင်း ကပ်ပြီး နှူးရတာကိုးဗျာ၊ ပထမတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး သူက ငြင်းသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ နောက်တနေ့ကျမှ ဒီအကြံအောင်တဲ့အခါ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် အညာဘက်ကို ထွက်ပြေးမဲ့ အကြောင်း ယုံလောက်အောင် ပြော တော့မှ မချောက သဘောတူတာကိုးဗျာ....

....အိမ်ကိုဖောက်ဘို့ ချိန်းထားတာ ဒီကနေ့ည ၁၀ နာရီဘဲ၊ နောက် ဖေး မီး မှီ ဆောင် က ပြုတင်းပေါက်တခုကို အထဲက ကန့်လန့်မချဘဲ ဖွင့်ထားလိမ့်မယ်၊ အဲဒီပြုတင်းပေါက်က ကျုပ်တို့ ဝင်ပြီး ထမင်းစားခန်းက နေအိမ်ရှေ့ခန်း ညှော်ခန်းသွားရမယ်၊ အိမ်အနေအထားကိုတော့ ကျုပ် ရည်စားကပြောလို့ ကျုပ်အားလုံး သိပြီးပြီ၊မောင်မောင်တင့်က ၉ နာရီခွဲလောက်ဆို အိပ်တာဘဲတဲ့ဗျာ၊ အင်မတန်အအိပ်ကြီးပြီး ညတောင်တနေရာမှ နိုးတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ကဲ....ခင်ဗျားနာရီ ကြည့်ပါအုံး ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“၁၀ နာရီထိုး၍ ၃ မိနစ်ခွဲ လိုတော့တယ်”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် မျက်နှာဖုံးများကို တပ်လိုက်ကြပြီးနောက် တိုက်ကြီး၏ နောက်ပေးဘက်မှလှည့်၍ မြေနှိလမ်းကလေးကို ဖြတ်ပြီးလျှင် မောင်မောင်တစ်ယောက် ခြံနားသို့ လာခဲ့ကြ၏။ ထိုနေရာမှာ အတော်ပင် မှောင်နေသော်လည်း ဦးထင်ကျော်မှာ ခြံတွင်းသို့ ဝင်ရန်နေရာကို ဖာဝင်က ကြည့်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း၊ သံဆူးကြိုးများ ပြုတ်နေသည့် နေရာတစ်ခုခုကို ကျော်ကာ ခြံထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

ခြံအတွင်းမှာ အတန်ငယ် မှောင်လျက်ရှိသော်လည်း ကြယ်ကလေးများ၏ အလင်းရောင်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မျက်စိများမှာလည်း ကျင့်သားရလာပြီဖြစ်သဖြင့် တကြောင်း ကောင်းစွာ မြင်နိုင်လာ၏။ ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်လက်ကို ဆွဲပြီးလျှင်အိမ်၏ နောက်ပေးဘက်ကံသို့ ခေါ်သွားရာ ကျွန်တော်လည်း ၎င်းနောက်မှကပ်၍ လိုက်ပါသွားရ၏။ နောက်ပေးဘက်မှာ မီးဖိုခေါင် ဖြစ်၍ ပြူတင်းပေါက်နှစ်ပေါက်ရှိရာ ဦးထင်ကျော်သည် လက်ျာဘက်ပြူတင်းပေါက်ကို အသာအရာ တွန်းကြည့်ရာ အတွင်းမှ ဂျက်ချ မထားသဖြင့် အသံမြည်၍ပွင့်သွားလေသည်။

“ခွေးမရှိတာ တော်သေးတယ်ဗျို့၊ ကဲ လာဗျာဝင်မယ် ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ ခြေထောက် ဖော့နင်း”

....ဟုပြောပြီးနောက် ပြူတင်းပေါက်ဆောင်ပေါ်သို့တက်၍ အောက်သို့ ပြေးညှင်းစွာ ခုန်ချ လိုက်ရာ ကျွန်တော်လည်း ၎င်းနောက်မှ ကပ်၍ လိုက်ပါသွားရလေသည်။ အတွင်း၌ကား မှောင်နှင့် မည်းမည်း ရှိနေသော်လည်း တခဏမျှရပ်၍ ကြည့်မိသောအခါ ကျွန်တော်၏ မျက်လုံးများ မှာ ကျင့်သားရလာသဖြင့် မှောင်ထဲ၌ပင် အရာဝတ္ထုများကို ခပ်မည်းမည်းမြင်နေရ၏။ မီးဖိုခေါင်အိမ်၊ ရေတိုင်ကီ၊ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်နှင့် မီးဖိုချောင်သုံး ကိရိယာများကို ခပ်ရေးရေးမြင်ရ၏။

မီးဖိုမှ အိမ်တွင်းဝင်သည့် တံခါးမှာ ဦးထင်ကျော်၏ ရည်းစားက ပွင့်ပေးထားသည့်ဟန်ဖြင့် အသင့်ပွင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း တံခါးမှ ဝင်သွား၍ ပေါ်လတ်တိုက်ထားသော အခြားတံခါးတခုကို တွေ့ရပြန်ရာ၊ ဦးထင်ကျော်သည် အလိုအလျောက် ပွင့်ပိတ်နိုင်သည့် ကြေးဖုကို လှည့်လိုက်ရာ အလွယ်တကူပင် တံခါး ပွင့်သွားတော့၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့လည်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုနေရာမှ စကြို၏ နောက်ပေးပိုင်းဖြစ်၍ စကြိုတလျှောက်လျှောက်ခံရာ ခန်းဆီး တခုကို တွေ့ရ၍ ၎င်းကို ဖယ်ရှားထွက်လိုက်သောအခါ ခန်းမကျယ်ကြီးတခုသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

အခန်းကြီးမှာပေ ၂၀ x ၃၀ ခန့်ရှိ၍ ကော်ဇောတချပ်ပေါ်တွင် ဆိုဖာများ ဝိုင်းရံထား၍ အလယ်တွင် မှန်စားပွဲ တခု ရှိ၏။ လက်ျာဘက်တွင် အခန်းထခန်းရှိ၍ အခန်းတံခါးတွင်ခန်းဆီးတခု ချထား၏။ ညှော်ခန်း၏နောက်ပိုင်းတွင် စာရေးစားပွဲနှင့်တူသော စားပွဲတလုံးနှင့် နောက်ဘက်တွင် ဆုံလည်ကုလားထိုင်တလုံးရှိ၏။ ကုလားထိုင်၏နောက်၌အခန်းအုတ်နံရံတွင် စောက်သွင်းထားသည့် သံမဏိသေတ္တာတလုံးကို ဦးထင်ကျော်၏ လက်နှိပ်ခတ်မီးကလေး အလင်းရောင်ဖြင့် မြင်လိုက်၏။ စားပွဲပေါ်၌ကား ဖိုင်တွဲသုံးလေးခုနှင့် စာရွက်များ၊ ခဲတံ၊ မင်ဆိုး စသော စာရေးကိရိယာများ အပြင် စာအုပ် သုံးလေးအုပ်နှင့် သုတင်းစာနှစ်စောင် သုံးစောင် တင်ထားသည်ကို ကြောက်မက်စွာ မြင်

မြင်ရသဖြင့် ၎င်းမှာ မောင်မောင်တင့်၏ စာရေးစားပွဲ ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ စားပွဲအလယ်တွင် စားပွဲတင်မီးအိမ်တလုံးရှိ၏။

အပြင်တွင် အလွန်ချမ်းအေးလှသော်လည်း ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် မီးဖိုမှ အပူရှိန်ကြောင့် ခပ်နွေးနွေးဖြစ်၍လာသည်ကို သတိပြုမိ၏။ ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက် ဖြစ်သည့်ပြင် အချိန်မှာလည်း ၁၁ နာရီ နီးပါးမျှရှိပြီဖြစ်၍ မည်သည့် အသံကိုမျှ မကြားရဘဲ အိမ်ကြီးနှင့်တကွ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေ၏။ ဦးထင်ကျော်သည် မတ်ရပ် သံသေတ္တာရှေ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဒူးထောက်ကာ သူ၏သူခိုးကိရိယာများပါသော သားရေအိတ် ပျော့ကလေးထဲမှ သော့တဲကိုယူပြီးလျှင် သံသေတ္တာကိုဖွင့်စပြုတော့၏။

သူသည် သော့များကို တချောင်းပြီး တချောင်း စမ်းသပ်လျက် သော့ပေါက်၏ဝဲယာဘက် တွင်ရှိသော ကြေးဘုနစ်ခုကိုလည်း တစစစမ်းသပ်၍ လှည့်လျက်ရှိလေသည်။ သို့နှင့် ၁၅မိနစ်ခန့် အကြာတွင် နောက်ဆုံးသော့ချောင်းဖြင့် စမ်းသပ်ကာ လကျှာဘက်ကြေးဘုကို တချက် လှည့်မိ သောအခါ ချောက်ကုန်အသံမြည်၍ တံခါးပွင့်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်သည် ၎င်းအားတူညီရန် နောက်မှကပ်လျက်အဆင်သင့်ရှိနေရာ သံသေတ္တာအတွင်းတွင် ငွေဖလားတလုံးနှင့် ငွေစက္ကူနှစ်ထပ် သုံးထပ်အပြင် ဖဲကြီးများဖြင့် သေချာစွာ စည်းနှောင်ထားသည့် စာအိတ်နှင့် စာသုံးလေးထုပ် ကိုလည်းမြင်ရလေသည်။

ထိုခဏ၌ အခြားအခန်းတခန်းမှ ချောင်းဟန်သံတခုကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ထိုနေရာ၌ပင်ကိုယ်ရှိန်သတ်လျက်ရှိနေရာ ဧည့်ခန်း နောက်ဘက်ရှိ လူတယောက်ဝင်သာရုံမျှ တံခါး လေးတချပ်ပွင့်နေသည်ကို ထိုအခါမှသတိပြုမိ၏။

ထိုတခါ ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်၏ နားနားသို့ကပ်၍....

“ဟိုမှာ တံခါးလေးတခုပျို ကိုတင်မောင်၊ ပွင့်နေတယ်၊ ဘာ အ မိပ္ပာယ် လဲ၊ ကျုပ်တော့ တယ် မသင်္ကာဘူးဗျာ”

....ဟုကျွန်တော့်လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ပြီးလျှင် တီးတိုးလေသံဖြင့်ပြောရာ ကျွန်တော်လည်း နားလည်ကြောင်း အထိမ်းအမှတ်ပြုလိုက်ရ၏။

စကားပြော၍မမှဆုံးမီ အိမ်ရှေ့ဘက်မှလှည့်၍လျှောက်လာသော ခြေသံတသံကို ကြားလိုက် ရသဖြင့် ဦးထင်ကျော်လည်း....

“ခြေသံ အိမ်ရှေ့ဘက် က ကြား တယ် ဗျ၊ လာဗျို ကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်တို့ ဟိုခန်းဆီး ကန့်လန့်ကာရှည်ကြီးနောက်ပုန်းနေကြမယ်”

....ဟု ပြောပြီးလျှင် ကျွန်တော်၏လက်ကို တွဲခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ကုလားထိုင် ဘေးမှလှည့်ကာ အခန်းတံခါးတွင် ချထားသော ခန်းဆီးရှည်ကြီးနောက်တွင် ဝင်၍ပုန်းနေလိုက် ကြရ၏။ ခြေသံသည် ပျောက်မသွားဘဲ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ ပထမ မြင်မိသော ပွင့်နေသည့်တံခါးမှ လူတယောက်ဝင်လာလေသည်။ ထိုသူသည် လောင်းကုတ်အင်္ကျီရှည် ကြီးတထည်ကိုဝတ်ကာ စာရေးစားပွဲရှိရာသို့တည်တည်ကြီးလျှောက်လာ၍ ဆုံလည်ကုလားထိုင်တွင်

ဝင်၍ ထိုင်လိုက် လေ သည်။ ထို့နောက် စားပွဲတင်မီးအိမ်မှ ခလပ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ ထိုအခါမှ ၎င်းမှာ အခြားသူမဟုတ် မောင်မောင်တင့်ဖြစ်ကြောင်း သိရတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ ပုန်းကွယ်နေသော ခန်းဆီးရှည်ကြီးမှာ ကံအားလျော်စွာ စားပွဲတင်မီးအိမ်မှ အလင်းရောင်မရောက်နိုင်သောနေရာတွင်ရှိ၍ ခန်းဆီး၏နောက်ကွယ်မှ ချက်လုံးတလုံးစီဖြင့် ချောင်းကြည့်ရန်အခွင့်အရေးရခဲ့၏။ မောင်မောင်တင့်သည် အနီရောင် သက္ကလပ်လောင်းကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကိုဝတ်ပြီးလျှင် ဆေးတံကို မီးညှိ၍သောက်လိုက်၏။

သူ၏ မျက်နှာမှာ တစုံတရာကို မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းနေသကဲ့သို့ အလွန်စိတ်အား ထက်သန်သည့် အမှုအရာရှိ၏။ လက်ပတ်နာရီကို နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်ကြည့်ပြီးလျှင် တခါတရံ သူဝင်လာသော အပေါက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ သူ၏အမှုအရာ ပြောင်းလဲတိုင်း ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်၏လက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်လည်းမြင်ရကြောင်းဖြင့် အထိမ်းအမှတ်ပြုလိုက်ရ၏။

ထိုအချိန်၌ တံခါးအနီးသို့ အပြင်မှ ချဉ်းကပ်လာသည့်ခြေသံများကို ကျွန်တော်တို့ကြားလိုက်ရ၏။ ယခင်က သူဝင်လာ၍ ဖွင့်ထားသော တံခါးမှာ ယခုအခါ ပိတ်ထားသဖြင့် တံခါးကို အပြင်မှ ညှင်သာစွာ ခေါက်လိုက်သော အသံတသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ မောင် မောင် တင့် သည် ချက်ချင်းလိုပင် နေရာမှထပြီးနောက် တံခါးကို သွား၍ ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ၊ အဝတ်နက်တထည်ကို ခြုံထားသည့် မိန်းမတယောက်၏ သဏ္ဌာန်သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလေသည်။

“ဟာ...မင်းနာရီဝက်လောက် နောက်ကျနေပါလားကွယ်”

မောင်မောင်တင့်သည် စကားပြောယင်း စားပွဲဆီသို့ ပြန်လာရာ အဝတ်နက်ခြုံထားသည့် မိန်းမသဏ္ဌာန်သည်၎င်း နောက်မှ ထပ်ချပ်လိုက်ပါလာလေသည်။

မောင်မောင်တင့်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်၍ မျက်နှာကိုလက်ျာဘက်သို့ အတန်ငယ် လှည့်လိုက်ရာ၊ မိန်းမ၏ မျက်နှာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက်ရှိသောကြောင့် ၎င်း ၏မျက် နှာ ကို ကောင်းစွာမြင်ရ၏။ ခေါင်းမြီးခြုံထားသည့် မိန်းမသဏ္ဌာန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ပုန်းကွယ်နေသော နေရာနှင့် များစွာမဝေးသဖြင့် အတော်ပင် ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နိုင်၏။ မျက်နှာကိုမမြင်ရသော်လည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အချိတ်အဆက် အမှုအရာ သွားပုံလာပုံတို့ကို ထောက်ထားခြင်းအားဖြင့် မိန်းမကလေးမှာ အသက် ၃၀ ကျော် ၄၀ ခန့်မျှ ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

“မင်း လာတာက နောက်ကျတော့ အနည်းဆုံးနာရီဝက်လောက် ငါအိပ်ပျက် သွားတာပေါ့ကွယ်၊ ပြီးတော့ ချိန်ထားတဲ့ အချိန်ကလဲ ၁၁ နာရီနဲ့ ၁၂ နာရီကြား ဆိုတော့”

မိန်းမသည် တစုံတရာ ပြန်၍မပြောချေ။ သို့သော် သူ၏ကိုယ်မှာ တုန်တုန်ရီရီ ရှိနေသည်ကို ကျွန်တော်သတိပြုမိ၏။

“ကဲ...ဆိုပါအုံး မင်းသခင်မ မင်းကတော်က မင်္ဂကို နှိပ်စက်တယ်ဆို၊ ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ လူဆိုတာ ကိုယ် ကိုနှိပ်စက်ယင် ဘယ်ခန့်လဲ၊ နေပါအုံး မင်းက ဘာကြောင့် တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို ဘာမှကြောက်စရာမရှိဘူး၊ မင်းရေးလိုက်တဲ့စာအတိုင်း မင်းလက်ထဲမှာ မင်းကတော် လက်ရေးနဲ့ စာ ၅ စောင် ရှိတယ်ဆို၊ အဲဒီစာတွေကို ငါမြင်ရလို့ ငါကျေနပ်ယင်၊ ကဲ...ဆိုတော့ မင်း

ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲဆိုတာ ပြောရုံဘဲ။ ကိုင်း...ငါပြောတာ ဟုတ်ပြီမဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ မင်းစာတွေ၊ အလိုဘုရား ဘုရားဟာ...မင်းကတော်ပါလား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် မင်းကတော် မိခင်လေး။”

ခေါင်းမြီးခြုံထားသော မိန်းကလေးသည် ခေါင်းမြီးခြုံကို ဖွင့်ချလိုက်ပြီး နောက်မောင်မောင်တင့်နှင့် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်လေသည်။

မောင်မောင်တင့်သည် ခြောက်သွေ့သောအသံဖြင့် တချက် ရယ်လိုက်ပြီးနောက်...

“ဒီမယ်မင်းကတော်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုပြန်ပြီး အကြပ်ကိုင်တယ်လား၊ ဒါက ကျုပ်အလုပ်ဗျ၊ လူဆိုတာ အလုပ်ရှိရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ မင်းကတော်ကို ကျုပ်ပြောတဲ့အဖိုးဟာ မများပါဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားပေးနိုင်လောက်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ တောင် ခင်ဗျားက မပေးဘူးဆိုတော့ ကျုပ်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ မျက်စိမှိတ်ပြီး လုပ်လိုက်ရတာဘဲ မင်းကတော်”

“ဒီတော့ရှင်ကစီစာတွေကို ကျမ ယောကျ်ားဆီပို့၊ သူက ကျမအပေါ် အထင်မှားပြီး အသက်မှက ချစ်တဲ့ ကျမတို့ လင်မယား အကွဲကြီး ကဲ့ရဲ့တာပေါ့လေ၊ ဒါကို ရှင်က ဇိမ်ယူတယ် မဟုတ်လား။”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော့အလုပ်ကို မင်းကတော်ရဲ့၊ ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ တခုကျွန်တော်ပြောချင်တယ်၊ ကျွန်တော့ကို ဒီလိုအကြပ်ကိုင်လို့မရဘူး၊ ကျွန်တော် အသံပြုလိုက်ယင် ချက်ချင်း ကျွန်တော် တပည့်တွေ ရောက်လာမယ်၊ ဒီတော့ ဘယ်သူ အရှက်ကွဲမလဲ၊ မင်းကတော်ဘဲအရှက်ကွဲမယ်မဟုတ်လား၊ ကိုင်း...ဒီတော့ ကျွန်တော် တခုပြောမယ်၊ ပြီးပြီးသား ကိစ္စတွေ ပြီးပစေ၊ ဒီအခန်းထဲကမင်းကတော် အခုချက်ချင်းထွက်သွားပါ၊ ဒါဘဲကျွန်တော်ပြောမယ်၊ ဒါနောက်ဆုံးဘဲ”

မင်းကတော်မခင်လေးဆိုသူသည် လက်နှစ်ဘက်ကိုပိုက်ကာ စားပွဲရှေ့တွင်မတ်တတ်ရပ်လျက် မီးထွက်မတတ်သောမျက်လုံးများဖြင့် မောင်မောင်တင့်အား ကြည့်ရှုလျက်ရှိနေ၏။ သူ၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ ဒေါသဖြင့်တုန်လှုပ်လှုပ်လှုပ်လျက်ရှိ၏။

“အောင်မယ်...ငါထွက်သွားရမယ် ဟုတ်လား၊ မိန်းမတွေကို ဖျက်ဆီးတဲ့အကောင်၊ ကိုင်း...နောက်တခါ ခွဲအုံး...ခွဲအုံး...ကိုင်း...ကိုင်း...ကိုင်း...”

မင်းကတော်မခင်လေးဆိုသူသည် ခါးကြားတွင်ဝှက်လာသည့် ၅လုံးပြုး ဒန့်ရောင်သေနတ်ကလေးကို ဖျပ်ကနဲဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးနောက် မောင်မောင်တင့်အားရင်ဝကိုချိန်ကာ သေနတ်မောင်းကို တချက်ပြီးတချက် ဆွဲချလိုက်၏။ မောင်မောင်တင့်၏ရှုပ်အင်္ကျီမှာ သေနတ်ပြောင်းဝနှင့်နှစ်ပေမျှပင် မဝေးချေ။ သူသည် လက်ဝါးဖြင့်ကာနေရာမှ ရင်ပတ်ကိုဖိနှိပ်ကာ နောက်သို့ ပက်လက်လန်သွားပြီးနောက် ကုလားထိုင်နှင့်အတူ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တစောင်းလဲကျသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ဘဲ ကြက်သေသေကာ ငေးမောကြည့်ရှု၍သာနေမိတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ဖွင့်၍ထားသောတံခါးပေါက်ကလေးမှ လေဝင်လာသဖြင့် အုတ်မီးဖိုမီးမှ မီးတောက်များထွက်လာပြီးလျှင် အခန်း၏ မှောင်မိုက်နေသော နေရာများကို ပို၍ လင်းချင်းစေလျက်ရှိ၏။

မင်းကတော်မောင်လေးဆိုသူသည် တံခါးပေါက်မှ လျင်မြန်စွာထွက်သွားပြီဖြစ်ရာ အိမ်သားများလည်း အိပ်ရာမှနိုးလာကြသဖြင့် အခန်းဆီသို့ ပြေးလွှားလာသော ခြေသံများကိုကြားရ၏။

ဦးတင်ကျော်သည် ပါးစပ်မှ တစ်တရာမပြောဘဲ သံသေတ္တာအတွင်းမှ စာထုပ်များနှင့်စာရွက် စာတမ်းများကိုယူကာ မီးဖိုအတွင်းသို့ပစ်ချလျက်ရှိ၏။ စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကိုပင် သိမ်းယူ၍ မီးဖိုထဲသို့ပစ်ချပြီးနောက်....

“ကိုင်း....ကိုတင်မောင် ပြေးကြမှ ဗျို၊ လာ ပြန်ပြန်၊ နောက်ဖေးဘက်....နောက်ဖေးဘက်”

....ဟု တီးတိုးပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဝင်ခဲ့သော အပေါက်မှ နောက်ဖေးဘက်သို့ ပြေးသွားရလေရာ ကျွန်တော်လည်း ၎င်းနောက်မှ ကပ်၍ လိုက်ပါသွားရတော့၏။

အိမ်ထဲမှထွက်ခဲ့ပြီးနောက် အပြင်သို့ ပေတရာခန့်ရောက်၍ နောက်ဘက်သို့ပြန်၍ကြည့်လိုက်ရာ ညွှေခန်းတန်းလုံးမှာ မီးခိုးလုံးများဖြင့်ပြည့်ပြီးလျှင် ၎င်းအတွင်းမှ မီးတောက်များ ထွက်လာသည် ကိုပင် မြင်လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်တို့ ဝန်းကွယ်နေခဲ့သည့်ကန်လန်ကာကြီးမှာ အခန်းတံခါးမှလေဟပ် သဖြင့် မီးဖိုမှတဆင့်မီးစွဲပြီးလျှင် တန်းလုံး မီးစွဲလောင်ခဲ့ဟန် တူလေသည်။

“လာဗျို....ကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်တို့ဝင်ခဲ့တဲ့ခြံစည်းရိုးကို နောက်ကလူတွေ လိုက်လာကြပြီ လင်တယ်”

ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့သည် ခြံစည်းရိုးကိုကျော်၍ အပြင်ဘက် မြေနီလမ်းကလေးပေါ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ရာ လူတယောက်သည် ကျွန်တော်တို့နောက်သို့ လိုက်လာပြီးနောက်....

“သူခိုးဗျို....သူခိုး....သူခိုး၊ အိမ်ကို မီးရှို့ သွားတယ်၊ သူခိုး....သူခိုး ဟိုမှာ ထွက်ပြေးပြီ၊ နှစ်ယောက် နှစ်ယောက်၊ ဒီဘက်ကိုလိုက်ကြ၊ သူခိုး သူခိုး” ဟုအော်ရင်းလိုက်လာသဖြင့် အခြား လူများလည်း ကျွန်တော်တို့ကျော်ဖြတ်ခဲ့သော ခြံစည်းရိုးဘက်သို့ လိုက်လာသည်ကို ခပ်ဝေးစေးမှ လှမ်း၍မြင်လိုက်ရ၏။

ကျွန်တော်တို့လည်း မြေနီလမ်းကလေးပေါ်ရှိ သစ်ပင်ကြီးများ အရိပ်ကိုကွယ်ကာ အစိုးရ အဆောက် အဦကြီး နံဘေးမှဖြတ်၍ လာလမ်းအတိုင်း ပြေးခဲ့ကြလေရာ နောက်မှ လိုက်လာသူ များလည်း ကျွန်တော်တို့အား မျက်ခြေပြတ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ နံနက် ၂နာရီခန့်မျှပင်ရှိခဲ့လေပြီ။ ကျွန်တော်တို့လည်း မောင်ဖိုးလူ ဖျော်ပေးသော ကာဖီပူပူနွန့်ခွက်ကို သောက်ကြပြီးနောက် အိပ်ရာသို့ဝင်ခဲ့ကြရာ နံနက် ၈နာရီမျှပင် အိပ်ရာမှနိုးကြလေသည်။

*

*

*

နောက်တနေ့နံနက်၌ကျွန်တော်သည် ကုတင်နံဘေးမှ ခေါ်သံကြားသဖြင့် အိပ်ရာမှနိုးလာရာ ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော့်အားနှိုးနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အဝတ်အစားမှာအပြည့်အစုံဝတ်ထား၏။

“ဖီလေဗျာ ကိုတင်မောင်၊ ဂ နာရီထိုးပြီ၊ လဘက်ရည်တွေ အေးကုန်တော့မယ်”

ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှထကာ နောက်ဖေးခန်းသို့ဝင်၍ ကိုယ်လက် သုတ် သင်ပြီး နောက် ထမင်းစားခန်းတွင်အသင့်ပြင်ထားသည့် နံနက်လဘက်ရည်ကိုသောက်လျက်ရှိ၏။ ဦးထင်ကျော်သည် ကျွန်တော်၏အနီးသို့ရောက်လာကာ....

“ကျုပ် အပြင်ခဏ ထွက်အုံးမလို့ဗျို၊ ကျုပ်ကိုစောင့်မနေနဲ့၊ခင်ဗျားအလုပ်သွားယင် ထမင်း စားသာသွား”

....ဟုပြောလေသည်။

သို့ရှိစဉ် အိမ်ရှေ့ခန်းတံခါးကို ခေါက်သံကြားသဖြင့် မောင်ဖိုးလူက သွားရောက်ဖွင့်ပေးရာ အရပ်ဝတ်အင်္ကျီစားနှင့်ဝင်လာသော အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းဘူးကိုတွေ့ကြရ၏။ ဦးထင်ကျော်သည် ဦးအုန်းဘူးအား နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးပြီးနောက်....

“ဘယ်နှယ်လဲဗျာ ဆရာကြီး စောစောစီးစီး ဘယ်ကများ လျှောက်လာသလဲ”

“ဆရာတို့ဆီ လာတာဘဲ ဆရာရှေ့....”

“ဘာကိစ္စများလဲဗျာ”

“ဒီကနေ့မနက် သတင်းစာ ဆရာ မဖတ်ရသေးဘူးတင်တယ်”

ဦးထင်ကျော်မှာ နံနက်လင်းသည်နှင့်တပြိုင်နက် သတင်းစာများကို ပထမဦးစွာ ဖတ်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း မဖတ်ရသေးသည့်ဟန်ဖြင့်....

“မဖတ်ရသေးပေါင်ဗျာ....အခုဘဲ အိပ်ရာကထလို အပြင်ခဏ ထွက်အုံးမယ်ဆိုပြီး အဝတ် အစားလဲထားတာပါ၊ နေပါအုံး ဘာများထူးလို့လဲ”

“မနေ့ညက ည ၁၂ နာရီလောက်မှာ ဝင်ဒါမိယာပတ်က ဟိုအကောင်အိမ်မီးလောင်သွား တယ်ဆရာ၊ လူကိုလဲ သတ်သွားတယ်”

“ဘယ်အကောင်လဲဗျာ”

“ဟို မောင်မောင်တင့်ဆိုတဲ့ အကောင်ပေါ့ ဆရာ၊ ဟန်နဲ့ပန်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ သူဌေးဂိုက်ဖမ်းပြီး မိန်းက လေးတွေ ဆီက ငွေညစ်၊ အကြပ်အတည်းကျယ်လို့တွေ့ကို အကြပ်ကိုင်ပြီး ငွေတောင်း၊ ခြိမ်းချောက်တန်တဲ့လူကိုခြိမ်းချောက်ပြီး ကလိန်ကျနေတဲ့အကောင်ပေါ့ဆရာရဲ့၊ ဆရာလဲသိမှာပေါ့”

“အင်း....သိပီတယ်၊ လူချင်းတော့ မတွေ့ဘူးပါဘူး”

သို့ပြောဆိုသင်း ဦးထင်ကျော်သည် အပေါ်ဆုံးတွင် တင်ထားသော သူရိယသတင်းစာကို ဆွဲယူဖတ်ရှုလျက်ရှိရာမှ ဒုတိယစာမျက်နှာတွင် ၆ လိုင်းခေါင်းစီးစာလုံးကြီးများဖြင့် ရိုက်ထားသည့် သတင်းကို အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရ၏။

အိမ်ကိုမီးရှို့၍ အိမ်ရှင်ကိုသတ်ခဲ့ခြင်း

ယမန်နေ့ည ၁၂နာရီခန့်အချိန်၌ ဝင်ဒါမိယာပတ်ခြံအမှတ်()နေ ဟင်နရီ မောင်မောင်တင်အား သေနတ်ဖြင့် ၃-၄ချက်မျှ ပစ်ပြီးလျှင် အိမ်ကိုမီးရှို့၍ ထွက်သွားကြောင်း၊ မောင် မောင် တင် မှာ အိမ်ထောင်မရှိဘဲ ထမင်းချက်အစေခံ များနှင့်အတူ တကိုယ်တည်း နေထိုင်သူ ဖြစ်ကြောင်း။ ထိုည၌ ၁၂နာရီခန့်တွင် အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းဆီမှ သေနတ်သံ နှစ်ချက်သုံးချက် ကြားရသဖြင့် ထမင်းချက် မိန်းမကြီးနှင့် အစေခံ နှစ်ယောက်တို့သည် သေနတ်သံ ကြားရာ အိမ်ရှေ့ဘက်သို့ ပြေး၍လာကြရာ ဧည့်ခန်းတခန်းလုံးမှာ မီးခိုးများ မွန်၍နေကြပြီးလျှင် ခန်းဆီး လိုက်ကာနှင့် စာရွက်စာတမ်းများမှာ မီး စဲ လောင် နေ သည် ကို တွေ့ရကြောင်း။ မောင်မောင်တင်မှာ စားပွဲနောက်တွင် ကြမ်းပေါ်သို့ လဲနေပြီးလျှင် သေနတ်ဒဏ်ရာ များဖြင့်သေဆုံးနေသည်ကိုတွေ့ရကြောင်း။ အပြင်သို့ အစေခံများက အတင်းပွေ့ချီ ထုတ်ယူသွားသဖြင့် အလောင်းကို မီးမကျွမ်းဘဲရရှိလိုက်ကြောင်း။ အစေခံများနှင့် တကွ၊ အိမ်နီးပါးချင်းများကပါ မီးကို အချိန် မီ ငြိမ်းသတ် နိုင် သော ကြောင့် တအိမ်လုံးမီးမစွဲဘဲ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်း တခုတည်းသာ လောင်ကျွမ်းသွားကြောင်း...

....ဤကဲ့သို့ အိမ်ကိုမီးလောင်၍ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေစဉ် အိမ်နောက်ပေး ဘက်မှ ခြံစည်းရိုးကိုကျော်ကာ လူနှစ်ယောက် ထွက်ပြေးသည်ကို မြင်လိုက်ရသည် ဆိုကြောင်း။ သို့သော် လူဆိုးများသည် သစ်ပင်မှောင်ခိုပ်များကိုခိုကာ ခြေကုန်သုတ် ထွက်ပြေးသဖြင့် မမိလိုက်ကြောင်း။ မောင်မောင်တင်၏ သံသေတ္တာမှာ ပွင့်နေ သည်ကိုတွေ့ရပြီးလျှင် ငွေစက္ကူအချို့နှင့်တကွ စာရွက် စာတမ်းအားလုံးလုံ့လုံပင် ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်၌ ပြန်ကြကာ မီးလောင်သွားကြောင်း....။

ဦးထင်ကျော်သည် သတင်းစာဖတ်၍မှမဆုံးသေးမီ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော ချလိုက် တော့သည်။ ကျန်တော်သည်ပင် ဦးထင်ကျော် ဤမျှရယ်မောသည်ကို မမြင်ဘူး မကြုံဘူးသဖြင့် အတန်ငယ်အံ့အားသင့်နေရာမှ ရော၍ ရယ်လိုက်မိလေတော့သည်။

